

og Wegguhoff Medlemmer af Bestyrelsen.

Fru Marie Marten repræsenterer det internationale Kvinderaads Pressebureau i Raadet.

Raadets første Arbejde var at sende en Hilsen til de franske Medlemmer af den staaende internationale Voldgiftskomite: D'Hrr. Léon Bourgeois, Baron Ertoumelle de Comtant, Laboulaye og Louis Renaul, for at sige dem, at Frankrigs Kvinder tager levende Del i deres Arbejde og stoler paa, at de altid vil arbejde for Retfærdighedens Fremme og for det Valgsprog: *Le droit prime la force* — Ret før Magt.

Mange Kvinder har arbejdet paa at faa dette Raad dannet. Af de særlig ivrige maa Maria Cheliga, J. Schmahl, for ikke at tale om Mary Wriarth Sewall, Præsidenten for det internationale Kvinderaad, nævnes.

A. F.

Medlem af Dansk Kvinderaad.

Fra Ind- og Udland.

Holland. En Kvinde som Komponist og Digter af en Folkesang turde være noget enestaaende. *Catharina van Rees'* Sang »Dat vuje volk zijn wij« er for Transvaals Beboere bleven, hvad Marseillaisen under Republikens Strid med de evropæiske Koalitioner var for det franske Folk, og i Erkendelse heraf forberedes i Holland en storartet Ovation til Digterindens — Komponistens 70-aarige Fødselsdag den 22. August.

* * *

De forenede Stater. Senatet i Indiana har vedtaget en Lov, i Følge hvilken det er overdraget en Kommission, bestaaende af to Mødre, to Læger og en Jurist, at udarbejde visse Bestemmelser for at forhindre Ægteskaber, der kan blive til Skade for Samfundet.

Kvinderne og Universitetsstudierne i Tyskland.

(Efter Revue de Morale sociale).

Medens Tyskland i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede frembød et Billede af Splid i det indre og Svaghed i det ydre i saa høj Grad, at det ikke længer kunde kaldes en Stat, men kun et geografisk Begreb — havde det dog Hædersnavnet: »Digternes og Tænkernes Land«. Dette Navn hidrørte ikke alene fra Tysklands store Mænd; nej, enhver, der kender noget til tysk Litteratur og tysk Aandsliv i dette Tidsrum, ved, at Tysklands Kvinder ogsaa kan fordre deres Del af Berømmelsen. Selv Goethe kunde aldrig have skabt poetiske Skikkelser som Iphigenia og de to Leonoraer, dersom han ikke til en vis Grad havde truffet noget tilsvarende i den Virkelighed, som omgav ham.

Tysklands politiske, sociale og økonomiske Stilling har siden den Tid taget et aldeles forfælsende Opsving. Kun faa Folkeslag kan rose sig af en Udvikling, paa een Gang saa hurtig og saa glimrende. Bismarcks mageløse, politiske Dygtighed har skaffet os Enhed og Vælde; vor Industri kan for Tiden paa Verdensmarkedet kappes med alle andre Landes, medens Navne som Helmholtz, Mommsen og mange andre vidner om, at Tysklands aandelige Liv ikke er standstødt under al denne materielle Udvikling.

Alligevel staa Tyskland i een Henseende tilbage for samtlige civiliserede Folkeslag, nemlig med Hensyn til den Stilling, det giver Kvinderne. »Digternes og Tænkernes Land« holder sine mest berømte Undervisningsanstalter lukkede for den kvindelige Halvdel af Ungdommen. Først efter langvarige Anstrengelser er det lykkedes Kvinderne at faa Adgang til Universitetets Høresale, og det endda kun som indbudne Gæster. De

kvindelige studerende staa ingen lunde paa lige Fod med deres mandlige Kolleger; om de end møder lige saa vel forberedte som disse, nægter man dem Immatriculation ved Universitetet, hvor de hidtil kun *taales*. Paa dette Punkt er Tyskland længer tilbage end det øvrige Evropa; ikke alene England, de skandinaviske Lande og det frie Svejts, men de romersk katolske Stater, Frankrig, Italien, ja, lad os med Skam tilstaa det, selv Rusland er komne os i Forkøbet i alt, hvad der vedrører den kvindelige Uddannelse. Indtil for ganske kort Tid siden var de af Tysklands unge Døtre, som ønskede at dyrke Videnskaberne, tvungne til at søge et Tilflugtssted i Svejs.

Søge et Tilflugtssted i Svejs. Tyske lærere og Ansøgnere om at give Kvinderne Adgang til Universiteterne. For 15–20 Aar siden blev disse Anmodninger modtagne med Spot og lagte til Side under intetsigende Paaskud; imidlertid har Tanken om Nødvendigheden af de attraaede Reforme lidt efter lidt fundet Indgang i de raadende Kredse. Kvinderne har ikke nøjedes med at arbejde for deres Maal ved teoretisk Propaganda; nej, deres Hovedformaal har været at forberede den kvindelige Ungdom til Universitetsstudier. I denne Anledning er der i de vigtigste Universitetsbyer blevet oprettet Kursus for unge Piger, som ønsker en højere Uddannelse. Nogle Steder har man endogsaa samlet de nødvendige Penge midler til Oprettelsen af virkelige *Latinskoler*, idet man gik ud fra den Grundsætning, at det er ønskeligt for Piger saa vel som for Drengene at tage Studierne fra Grunden af i Stedet for at sammetrænge i det korte Tidsrum af 4 Aar den klassiske Undervisning, som for den unge Mand har været fordelt over 8 til 10 Studieaar.

Ulykkeligvis har Kultusministeriet nægtet den uundværlige Tilladelse til at aabne Latinskoler for Piger; undtages maa dog Storhertugdømmet Baden, hvis Hovedstad Carlsruhe ejer den første og hidtil den eneste Skole af denne Slags, som findes i Tyskland. Den Misforhold Storm, der vakte ved denne lige saa sneversynede som strenge Forholdsregel, og som gav sig Luft saa vel i Pressen som i Folkerepresentationerne, har hidtil ikke kunnet hidføre nogen Forandring.

Til Trods for, de overmaade store Vanskeligheder, som de tyske Kvinder har haft at kæmpe imod, og som endnu kun i meget ringe Grad er overvundet, har deres Trang til Studering taget et betydeligt Opsving, siden største Delen af Universiteterne har aabnet sig for dem, det vil sige i de sidste Aar.

Kun to Gange, saa vidt vi ved, har der været Rivninger mellem de mandlige og de kvindelige Tilhørere; i begge disse Tilfælde var Retten saa umiskendelig paa Kvindernes Side, at det oplyste Publikums Sympatier ganske stillede sig paa deres Parti. I begge Tilfælde var det i Moralitetens Navn, at der blev gjort Indsigelser mod Kvinders Deltagelse i Studierne.

Første Gang var i Halle i Begyndelsen af forrige Aar. Nogle studerende af det medicinske Fakultet gjorde Indsigelser mod Fællesundervisningen paa Klinikkerne og opfordrede deres medstuderende ved andre tyske Universiteter til sammen med dem at forlange Kvindernes Udelukkelse under Paaskud af, at Kynismen skulde være trængt ind sammen med de kvindelige studerende, og at Fællesundervisningen skulde have givet Anledning til pinlige og usømmelige Situationer.

Denne Bagvaskelse mødte fra Fakultetets Side en Benægtelse, der baade var energisk og hæderlig for Kvinderne. Rektoren erklærede, at baade Ordenen og Sømmeligheden, saa vel paa Hospitalet som i Forelæsningsalen, paa ingen Maade var bleven forstyrret ved Kvinders Deltagelse i den kliniske Undervisning, og at ikke i nogen som helst Henseende Undervisningens videnskabelige Værdighed havde lidt derved, og at der ikke var givet Studenterne nogen Slags Grund til Klage. Fakultetet ansaa det som sin Pligt paa det eftertrykkeligste at tilbagevise

disse Klager, i hvilke det kun kunde se et ondsindet Angreb fra de lokale Klinikker og deres Bestyrelsers Side. Fakultetet beklagede iøvrigt den fjendtlige Stemning mod de kvindelige studerende, som havde givet sig Udslag i de ovenfor nævnte Opfordringer, og som de Kvinder, der havde besøgt Universitetet i Halle, ikke havde givet den fjerneste Foranledning til.

Den anden Gang, Studenterne viste Modvilje mod deres kvindelige medstuderende, var i Berlin sidste Efteraar under Dr. Behrendts sidste Forelæsnings. Ved denne Lejlighed hengav de Herrer Studenter sig til saa støjende Meningsstikendegivelser, at Rektoren tog den Tilladelse tilbage, som var givet en Skolebestyrerinde, til at overvære Mødet. Emnet for Forelæsningsen var Prostitutionen, og denne Tildragelse vakte megen Opsigt og fremkaldte ivrige Forhandlinger om, hvor vidt det sømmede sig at lade Kvinder overvære den Slags Forelæsnings. Foranledigede herved tog flere Kvindeforeninger bestemt Stilling til dette Spørgsmaal og fremsatte deres Fordringer saaledes: da det er nødvendigt, at Mænd og Kvinder arbejder i Fællesskab for paa en virksom Maade at bekæmpe Prostitutionens Kræftskade, er Kvinderne fast bestemte paa at bryde med det System, der lader sig nøje med halve Forholdsregler, og forlanger at faa Oplysning, for at blive i Stand til at medvirke til Løsningen af dette Problem.

Disse to Tilfælde, der i og for sig kun har en forebægende og lokal Interesse, har saaledes haft den gode Virkning mere og mere at henlede den offentlige Opmærksomhed paa den moralske Værdi og den Betydning for det nationale Liv, som Kvindernes Studier har.

Af de Summer, som i Tyskland anvendes til Oplysningens Fremme, er til Dato de 97½ Procent blevne anvendte paa Mænd og kun de 2½ Procent paa Kvinder. Dette Misforhold vil uden Tvivl aftage mere og mere. Og ikke blot ved økonomiske Forhold bør Staten sætte sine Døtre i Stand til at skabe sig en hæderlig og sikker Stilling i Samfundet; etiske og moralske Grunde taler lige saa meget til Gunst for, at Kvinderne faar Adgang til Studier. De, som hidtil har valgt den studerende Vej, enten i Tyskland eller i Udlandet, har ikke alene modbevist Fablen om Kvindens Underlegenhed i Intelligens; men de har tillige vist, at naar Kvinder stræber at vinde Doktorhatten, er det ikke alene af Ærgerrighed, men for at anvende deres Righed og deres Evner til bedste for Menneskeheden i Almindelighed og for deres mindre vel stillede Søstre i Særdeleshed. Der er Grund til at se fremad mod kommende Tider med Haab og med glad Tillid til, at ogsaa Kvinderne ved deres Aandsudvikling vil kunne bidrage til, at vort Fædreland kan bevare sit hæderfulde Ry som »Digternes og Tænkernes Land«.

A. Pappritz.

Et Snefnug.

Det var en mild, skytung Vinterdag hen imod Aften. Derfor var der ogsaa halvmørkt i den lille, varme Stue, hvori en vis ung Mand sad i sin Lænestol ved Kakkelloven. Der var en Seng derinde og en stor Bogreol; der var Billeder paa Væggene, kunne Billeder. Men dem saa han, som sad i Lænestolen, og som boede her for sig selv, ikke paa nu; han saa paa nogle Flasker der stod paa Bordet, rejste sig saa langsomt, hældte noget i et Glas, drak det, slog saa et Tæppe om sig og gik hen til Vinduet. Han saa saa trøstesløst bedrøvet ud; for han skulde dø, den unge Mand. Idet han aabnede Vinduet, dalede just et stort Snefnug ned paa et Vedbendblad lige foran ham. Den var saa køn, den lille hvide Stjerne paa det mørkegrønne Blad. Det saa han ogsaa; men han saa meget mere, ja saa, at Snefnugget

Til den syge unge Pige

er der indkommet: fra X og Y 2 × 2 Kr. og fra W. Laursen, Ringkøbing, 10 Kr. Bidrag modtages fremdeles paa dette Blads Kontor.

Fra Uge til Uge.

Opmærksomheden henledes paa Bekendtgoresen om at Dansk Kvindesamfunds Kbhvns. Kreds afholder sit aarlige Kredsmøde Lørdag den 29. Juni Kl. 7½ paa Nørregade 33.

Den som kysser Pigerne.

Af Helene von Bøhlau.

(Sluttet).

»Ja men, Madame Kummerfeld«, brast det endelig protesterende ud af Hr. Tiburtsius. Og nu begyndte han at forklare. Først prædikede han for døve Øren — men lidt efter lidt tæde Kummerfeld op, og hun saa paa ham med det gamle, muntre Glimt i sine rare, gamle Øjne.

»Naa saadan! De har villet skræmme Fruentimmerne bort og har tænkt, at de kunde fordrive dem med Kys. Aa ja saamænd, i somme Tilfælde. Min Tro, dersom De har kysset dem allesammen paa samme Maade som mig, saa tror jeg nok — Men hvem kysser ogsaa saadan! Herregud, saadan et lærd Mandfolk forstaaer ikke engang at give et ordentlig Kys. Det undrer mig bare, at de andre har kunnet forstaa Meningen — ja saamænd gør det saa.«

»At jeg ikke selv kunde finde paa det, jeg gamle Gaas!« udbrod hun den ene Gang efter den anden, »at jeg har skreget Ak og Ve med de andre Kvindemennesker! Fy for Pokker, hvor det ærgrer mig.«

Og nu aabnede Døren og ind traadte Katrine med den skinnende Kaffekande paa den blanke Bakke, med Kopperne, Kagerne og Sukkerskaalen. Og med et Slag var det lige saa fornøjeligt som det før havde været, og selv den arme, nedtrykte Husfrue vaagnede af Forstelsen, og det første Tegn paa en normal Tilstand var et sagte: »Men lille Gustav!« med en aldeles ubeskrivelig Betoning. Og derover lo Kummerfeld lige saa hjerteligt, som kun hun kunde le.

Og Historien om, hvorledes Hr. Tiburtsius vilde fordrive Gæsterne fra den Have, han i al Hemmelighed havde købt sig, spredtes over det hele Weimar, blev fortalt ved Hoffet, hos Excellencen Goethe, hos Børgerne, kort sagt alle Vegne.

Datidens Weimarere forstod at sætte Pris paa en Spøg. Hr. Tiburt

var en fin og kunstig Organisme: denne sælsomme Krystalliseren, det var Sjælen, og det kunde baade tænke, føle og tale, opdagede han.

»Der var en Tid,« fortalte det, »da jeg svævede sorgløs og glad om mellem Brødre og Søstre højt, højt oppe. Jeg tænkte paa Dans og paa Leg og paa de store gule Snefnug, som hver Nat skinnede saa dejligt, og som var saa uendelig højt oppe. Og de andre Snefnug fortalte mig, at det var Stjerner, og at vi Snefnug ogsaa en Gang skulde blive Stjerner. Det var forunderlig dejligt at tænke paa, og hver Nat glædede jeg mig ved at se paa de klare Stjerner, og allerglædeligst var det, at jeg ogsaa en Gang skulde op og være Stjerne. — Men en Nat faldt det mig ind, at det altid var saa mørkt nedadtil, og da jeg spurgte om Grunden, blev der svaret, at der nede var Døden, og at alle Snefnug maatte falde ned og dø, inden de kunde blive Stjerner. Det havde jeg aldrig tænkt paa før; men nu tænkte jeg paa det, tænkte, at jeg gerne vilde falde ned og dø og saa blive en Stjerne oppe paa